

‘Jezus de Messias brengt Israël tot bloei’

‘Het geloof *van* Jezus verenigt ons, maar het geloof *in* Jezus scheidt ons.’ Scherp heeft Shalom Ben-Chorin in de vorige eeuw het verschil op formule gebracht. We zijn er aan gewend geraakt, dat rond de persoon van Jezus Christus de wegen van joden en christenen uiteengaan. De klassieke opvatting zowel van christelijke als van joodse zijde is dat beide niet tegelijk kunnen: voluit Jood zijn én voluit gelovige in Jezus als de Messias van Israël.

Aad Kamsteeg vertelt in zijn boek ‘Ooggetuige in Israël’ het volgende verhaal: ‘Ik groeide op in de wijk The Bronx in New York. Ik werd besneden op de achtste dag en kreeg de Joodse naam Jefta. Of ik daar wel eens iets over Jezus Christus hoorde? Natuurlijk hoorde ik over Hem. Maar het kwam geen moment bij me op dat Hij ook een Jood was geweest. Ik hoorde ook over Jozef en Maria, hoe kan het anders in Amerika? Maar ik kreeg zo’n beetje de indruk dat Christus hun achternaam was. Die Jezus van de christenen zou wel blauwe ogen hebben en blond haar. Zeker, Jezus had wel iets wat mij aantrok, maar van het christendom en van kerken moest ik niets hebben. Totdat...’ Totdat iemand Jefta het Nieuwe Testament gaf. Alleen al de eerste regels lieten hem perplex staan: ‘Jezus belangrijkste voorvaders waren Abraham en David. Abraham en David, die namen kende ik. Het waren Joodse namen. Mijn oudste zoon heet David. En ik wist dat ik zelf een kind van Abraham ben...’ De ogen van Jefta gingen open. En zo is dat gegaan voor meer Joodse broeders en zusters. Nee, door het geloof in Jezus, of zoals ze zelf zeggen: in Jesjoea, zijn ze niet tot een andere godsdienst gaan horen. Ze zijn juist tot de vervulling gekomen van datgene wat hen in de Tenach is beloofd.

Als Mattheüs na het geslachtsregister waarin hij duidelijk wil maken dat Jezus zowel afstamt van David als van Abraham, schrijft over de verschijning van de engel aan Jozef, klinken de woorden: ‘...en zij zal een Zoon baren, en u zult Hem de naam Jezus geven, want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.’ Je kunt deze woorden niet lezen en dan beweren dat het niet in de eerste plaats over het volk Israël gaat.

Als we menen dat Jezus’ joodse herkomst alleen maar een toevalligheid is, laten we op den duur ook het Oude Testament los. De Evangeliën geven geen getuigenissen van gebeurtenissen die overal hadden kunnen spelen. Nee, zij vertellen ons wat in Israël is gebeurd. Ook na Pasen en Pinksteren zendt Jezus Christus Zijn getuigen allereerst naar Israël. En op zijn reizen gaat Paulus eerst naar de synagoge, waar hij zijn joodse broeders uit de Schriften, uit Tenach probeert te overtuigen, dat de Messias Jezus is. Telkens bleek die synagoge een verdeeld huis te zijn. Een deel van de Joden kwam tot geloof. Een deel verwierp het. Wat heeft Paulus daar intens mee geworsteld. Want Jezus en de joden horen dicht bij elkaar. ‘Koning der joden’ stond boven Zijn kruis geschreven. Wij kennen en belijden geen andere. Maar net als Paulus mogen we van Hem grote dingen verwachten. Niet op grond van menselijk optimisme, maar omdat de God van Israël, de Vader van de Messias Jezus, trouw blijft aan Zijn beloften. Paulus’ gebed en verlangen waren gericht naar de dag waarop de bedekking is weggenomen en Israël zijn Messias zal herkennen en belijden. De uwe ook? Hij immers brengt Israël tot bloei!